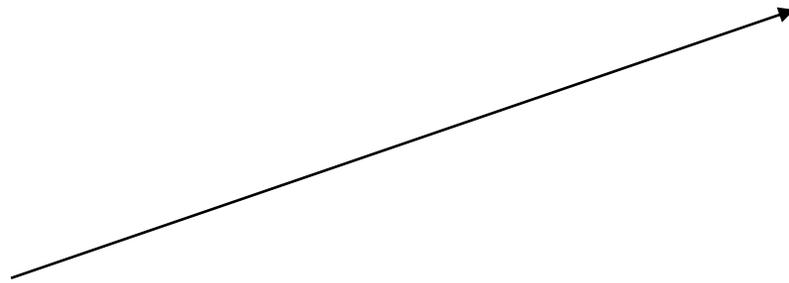

**„Teritorializace“
Římsko-německé říše
1076–1806**

Římsko-německá říše v 10. století

...a o čtyři století později

Řetězec příčin a následků

1.

Systémová příčina:

- Povaha moci římsko-německých králů
- Absence kompaktního rodového majetku
- Volební hlas říšských knížat

2.

Impuls:

Boj o investituru (1075–1122)

3.

Následek:

Vzestup moci říšských knížat:

Welfové

Wittelsbachové

Štaufové

Babenberkové

Přemyslovci

Wettinové

Askánci

Volba Friedricha I. Barbarossy
(4. března 1152)

**„Honor imperii“:
Pokus o obnovu říšského univerzalizmu**

1158:
Dobytí Milána
1167:
Katastrofa před Římem
1175:
Bitva u Legnana
1177:
Benátský mír
1180:
Proces nad Jindřichem Lvem

Návrat ke konsenzuálnímu
výkonu císařské moci

Třetí „křížová výprava“ (1189–1192)

Vyhlášena papežem Řehořem VIII. za znovudobytí Jeruzaléma, který po bitvě u Hattínu roku 1187 zabral Saladin

Papež Řehoř VIII. odpověděl vyhlášením třetí křížové výpravy, k níž se přihlásili i nejmocnější panovníci křesťanského světa:

- římsko-německý císař Fridrich Barbarossa
- francouzský král Filip II. August
- anglický král Jindřich II. a po jeho smrti jeho syn Richard.

Friedrich II. Sicilský:

Přesun mocenského těžiště na Jih/Západ

26. duben 1220:

„*Confoederatio cum principibus ecclesiasticis*“

22. listopadu 1220:

Císařská korunovace

1224:

Založení univerzity v Neapoli

1227:

První exkomunikace

1228–1229:

Pouť do Svaté země, Jeruzalém přešel pod správu křesťanů

1231:

„*Constitutiones Melfenses*“

Květen 1232:

„*Statutum in favorem principum*“

1239:

Druhá exkomunikace, vítězství u Montecristo (1241)

1246:

První spiknutí

1248:

Porážka před Parmou

1249:

Druhé spiknutí (Petr z Viney)

13. prosinec 1250:

Castel Fiorentino (Lucera)